

Paulina Popa

**VÂSLA
DE
AMETIST**

cartea GRECIA

E^{MIA}

paulina popa

vâsla de ametist. cartea Grecia

jurnal liric

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, PAULINA

Vâsla de ametist : cartea Grecia (jurnal liric) /
Paulina Popa. - Deva : Emia, 2011
ISBN 978-973-753-217-6

821.135.1-1

Fotografi: Laurean și Angela Lazăr
Copyright: © Paulina Popa
Copyright: : Editura Emia
Coperta: Agranian Ștefan Păiușan

EDITURA EMIA
este acreditată CNCSIS
cod de acreditare 331
Str. Mareșal Averescu, bl. 20, cod 330011
Deva, Hunedoara, România
telefon: +40 254 230 246
email: office@emia.ro
www.emia.ro

Paulina Popa

VÂSLA DE AMETIST

CARTEA GRECIA

Jurnal liric

E^{mia}

*Bărbatului Secolului: Mihai
și
Frumoasei Andrada-Maria*

FERICIREA, VÂSLĂ DE AMETIST

vâslea,
cântând, pe întinderea apelor ionice.
Era toamnă și stăteai în ochiul de apă
numit după starea fără nume
ce este val până în zi.

Ziceai:
*Corul de pescăruși să cânte
când mă îmbrățișezi în apele tale
ca o mamă pruncul în placentă.
Te înconjur
cu dragostea ce viețuiește
în cele mai luminoase adâncuri.*

Ziceai:
*Obiecte de sare se sparg în jur
și ce minune persistă
în spuma transparentă
în care soarele se încrucișează
și scapără-n nisip.*

În acest timp Fericirea se putea citi
pe întinderea apelor ionice.

Poetul avea
mâinile prăfuite cu polen

MÂINILE PRĂFUITE CU POLEN

au învățat să se ridice ca păsările.

Mâinile prăfuite cu polen
au învățat să înflorească în miezul iernii
sub gheață, sub apa de gheață.

Le-am văzut cum au tremurat
pe întinderea albă.

Așa a apărut cel cu fața arămie.

Te-a ridicat de pe pământ,
s-a culcat în oasele tale
și tu te-ai culcat în oasele lui.

S-a limpezit în sângele tău
și tu, pasăre de cristal,
te-ai limpezit în sângele lui
numindu-l cu nume de Înger.

Apoi, pe clapele nevăzute,
cântec ce se face scară.

Peste toate:

Lumina Domnului

LUMINA DOMNULUI

crește peste lume,
iar tu stai și o privești
așa cum ai stat și în Olimpul de piatră,
unde ai văzut ce miracole sunt
înăuntrul tău
când te reîntorci
după o lungă însingurare.

Cât despre Poem:
aici, în frumoasa Grecia,
pornește pe mările elene
și cântă cât îl ține gura,
convins că cineva îl aude.

Apele se frământă,
ridică valuri pe culoarele istoriei,
scot la iveală monștrii cu cap de om,
șerpi de apă,
aceia care mănâncă gândurile noastre,
ale tuturor,
stânci mari și focul negru
din miezul pământului.

Apele se zburciumă,
ridică pești.

Apele se zbuciumă.
Cântecul nu contenește.
Apoi, mare după mare,
apă după apă, val după val,
devin leagăn de cobalt, de alabastru...

Ape limpezi,
nisipuri colorate după culoarea ochilor,
colonii de pești, crabii cei căutați,
scoicile cu suferința pietrificată,
stridii și delfinii cei pururea aproape.

Pescărușii cei gălăgioși
scăpând peștele
și cântecul Greciei,
pornită pe mări, în căutarea zeilor săi.

Un bătrân cu barba cât toate izvoarele
și tridentul lăstărit în mii de flori,
scoate capul din mare.

Cântecul devine lin.

Deasupra tuturor
se deschide ochiul lui Dumnezeu,
cel pururi.

Măinile poemului stau
pe inima cuvântului.

PE INIMA CUVÂNTULUI

s-au așezat păsările de lumină,
îngerii Domnului, așa cum îi știai,
purtând potirul vieții.

Piatră din Muntele Olimp să fi fost,
de pe țărmul mărilor Greciei,
aproape de Muntele Sfânt,
Athos-ul, cel interzis femeilor.

Fir de nisip din Marea Egee, să fi fost.

Piatra spălată de mâinile apei
sus pe Meteora.

Marmura de pe Acropole,
praful de pe încălțările
Sfântului Apostol,
acolo pe Areopag...

Apa clară
și mereu ca pentru a frământa
pâinea lui Poseidon
așa cum mama
frământa pâine
în copilăria ta

și a fratelui tău,
preotul Teodor.

Umerii
sunt jumătate galben,
jumătate albastru,
pe țărmul acesta unde,
acum,
descoperi cum se alcătuiesc lucrurile.

Lumina lunii te culcă pe spate,
cu ochii sclipind a dragoste.

Inima din poem bate
ca Oracolul din Delfi.

Noaptea vă acoperă
cu apa călduță a Mării Egee.

Aleluia!

Se face ziuă.

Nisipul păstrează amprenta
caldă și vie.

CALDĂ ȘI VIE

te vei adăposti printre muritori.

Pe nisip au rămas
două umbre îngemănate
așa ca mâinile lui Constantin Cel Mare,
în statuia din Thessaloniki,
înainte de a fi cioplită
din piatra comună.

Alături, auzi o voce,
iar tu, așa răzvrătită cum ești,
te întorci brusc,
uitând locul pe care tu l-ai ales
pentru dragoste.

Un nor ivit la răsărit
îți acoperă fața,
ori umbra poemului?

Lemn spălat de ape
ori cel plin de flori ivorii,
leandru lui Alexandru,
aici în Macedonia,
alegi pentru poem?

Iubirea te ține caldă și vie.
Numele ei stă scris
pe sâni de piatră.

Apa Mării Egee o duce înspre Olimp
vâslind cu vâsla de ametist,
și,
Doamne, cum vei mai cânta.

DOAMNE, CUM VEI MAI CÂNȚA

*și vei trece prin nisipuri seara.
Vei simți culcușul cald al mării
cum întinde peste tine sarea.*

*Apoi, ca nimfele din ape,
vei duce dragului,
poemul din cristale
în care luna va luci aproape
și soarele va fi un tânăr
îmbrăcat în zale.*

*Cum vei cânta. Apoi fără rușine,
întinsă pe nisip, ca-n flori
vei așeza-n poemul tău lumine
departe de îngheț și de ninsori.*

**DEPARTE DE ÎNGHEȚ
ȘI DE NINSORI**

*apele mării te spală de rugină.
Te ridică într-o luntre cu flori.
Pare că ai fi stăpână-ntr-o grădină.*

*Se-aude-un cântec dinspre zare.
Apoi o șoaptă: „închide ochii bine
și lasă-te purtată peste mare,
aproape, tot mereu aproape,
lângă mine.”*

*Departa de îngheț și de ninsori,
fără rușine, ca-n pânțele mamei,
treci printre ierburi, prin hățiș și flori,
**până-n sămânța-ngălbenită
a toamnei.***

**PÂNĂ-N SĂMÂNȚA
ÎNGĂLBENITĂ A TOAMNEI**

ai mâncat fructul oprit.

Ai scuiapat sâmburii așa ca Pandora.
Ai râs la gustul dulce al poemului.

Ai venit dintr-o altă lume,
cu dansul tău,
necunoscând legea bărbaților,
aceea care te-a legat cu lanțuri mari
de piciorul patului.

Apoi, acolo sub pat, cu capul așezat
pe colecția de șervețele
ai mâncat fructe din grădina ta,
până la ultimul, până la ultimul...

Este toamnă
în grădina ta și în Grecia.
Te privesc cum,
simțind pe buze gustul,
îți vine să urli de amar.

E bine că în jurul tău migrau
popoarele de cai.

POPOARELE DE CAI

ale lui Alexandru,
aici în Macedonia,
galopau, galopau...

Viața lor este, toată,
doar o străfulgerare
albăstrie,
un nisip ridicat de copite,
o notă de subsol, fugară,
cu litere indescifrabile.

Printre popoarele de cai
din Macedonia,
câți:

*„ Cu vremea și caili aceștia vor ajunge
să bată-n copite poemul și sângele lui.
Cu timpul și noi ca și ei vom străpunge
cerul din vers cu ochi albăstrui.*

*Vom galopa întinsele nisipuri
și vom purta în șa neînfricatul vers,
iar pieptul strălucind de-alămuri,
nicicând nu va opri din mers.*

*Caii împing călăreții în lună.
Zei din Olimp, pe-ntinderi solare,
pregătesc lumii călărie nebună,
din Grecia până în neștiute hotare.*

*Cu vremea și caii lui Alexandru
vor trece
galopând prin sângele meu și al tău,
prin gheața iubirii cea albă și rece,
cum rece e clocotul apei în hău.”*

Popoarele de cai
mai galopează și azi
suflându-ne în față
amintirea numelui
Alexandru.

ALEXANDRU

este numele tatălui tău.

Te privesc cum cânti, ridicând capul
dintre ierburile înalte, foarte înalte
de pe dealul din spatele casei:

*Tată,
cum treceai cu plugul pe locul acesta,
semănai grâul pentru pâine și casă.*

*Tată,
cum coseai cu coasa firele toate,
iar eu adunam spicele cu secera arsă.*

*Cum te striga mama: Alexandru, iar valea
răsuna de numele tău cum răsună
acum aici în Grecia, marea.*

Te privesc cum cânti,
cum ridici capul dintre ierburile înalte
de pe Dealul Nucilor,
cum aluneci cu numele **tatălui tău**
Alexandru spre Pârâul Bisericii.

Apoi, privești lumea prin
lentile colorate.

LENTILE COLORATE

La îndemâna tuturor
atunci când doresc să vadă realitatea
așa cum este ea,
aici, pe câmpiile Macedoniei,
la Tessaloniki,
cel numit cu numele Thessalonicăi,
soția lui Cassander,
soră a lui Alexandru,
fiică a lui Filip.

La îndemâna tuturor
și istoria aceea răsfoită, tocită,
roasă la colțuri,
așa ca Noul Testament
care ți-a rămas moștenire
de la bunicul tău Teodor.

La îndemâna tuturor,
frumoasa Grecia,
învățături după învățături,
Cuvintele Apostolului Pavel...

Macedonia...
și ea ca o umbră pe hotarele
arse de seceta dragostei lumii

și a semenilor tăi,
și ei supuși fără voie
unor tipare de mocirlă ori paf.

Lentile colorate
la îndemâna tuturor
numai să fie în stare să privească,
umili dar încrezători,
peste valul ce vine
cu spumă de vrajbă,
ademenitor și orb.

La îndemâna tuturor
rugăciunea și ploaia de mir
ce cade, aproape vizibilă, fizic,
la Biserica Sfântului Dimitrie.

Lentile colorate
la îndemâna tuturor.

Lentile colorate
prin care poți privi,
nestingherit,
armura călărețului.

ARMURA CĂLĂREȚULUI

este cea care strălucește
și nu praful unei încrâncenări
fără noimă.

Tot mai aproape de Tessaloniki,
tot mai aproape de moaștele Sfântului,
cel ce a purtat armura iubirii,
până la Domnul,
te văd cum te faci tot mai mică,
tot mai mică...

Iată Biserica,
Sfântul Dimitrie stă deasupra,
cât mai deasupra.

Îl privești
și așternut picioarelor lui
te prefaci,
lut, țărână să te frământa
în copitele calului,
lacrimă...
apa cea fără margini...

De acolo,
de jos,

cu buzele aproape de piatra vie,
cântecul:

*„ De n-ar fi nimeni să mă vadă,
cum strâng la piept icoana din pruncie,
cum îmbrăcată în lut ca pentru viață,
ploaie mă fac,
ochi de verdeață în câmpie.*

*Cum trec ușor ca un poem prin sânge
și las cuvintele să zboare
purtate ca un gând,
când pâinea în altar,
în glas de psalm, se frânge,
praf de lumină-n templu adăugând.*

*Un ochi de mir spre noi se luminează.
Dintr-un străvechi oraș,
spălat mereu de ape,
răstorni vasul cu mir
ca soarele-n amiază.
Cântarul dragostei îl ține
și Îngerul, aproape.*

*De n-ar fi nimeni să m-alinte!
Armura strălucește în lacrimi
și în sânge,
iar eu trecând, supusă și cuminte,
ochi de apă sunt, pâinea ce se frânge.”*

Auzi porunca:

**Femeie, lasă mâinile pe lespede,
să crească, să devină ramuri,
lăstari ai Domnului!**

Te cutremuri.

Inima bate cu putere.

Pare că ar bate
undeva deasupra pietrei
și nu în pieptul tău, sub sân.

Este un miros,
cum n-ai mai simțit.

Din streășina

Bisericii Sfântului Mare Mucenic Dimitrie,
aici la Tessaloniki,
cineva presară mir
peste capetele noastre.

PESTE CAPETELE NOASTRE

vuietul atâtor fapte
venite întotdeauna pe ușa din față.

Te privesc cum stai în față bisericii,
cântând:

*„Dormim cu toții un somn
din care doar o mână,
și-aceea cu putere,
din somn, să ne ridice,
să lege-n jurul nostru
în frânghii și în bice,
vulpea cărnii ce urlă
și aleargă ca nebună.*

*Apoi cântăm, eliberați și vii,
întorși din somnul
ce încă-apasă ochii lumii,
întunecați și grei.
Chiar dacă în câmpia de-altă dată
zburdă miei,
tot mai puțini
îngenunchem înalt
spre Domnul.”*

Te ridici.
Aduni aripile.
Autocarul gonește
pe șoseaua fierbinte.
În zare,
ca o pătură albastră, mișcătoare,
marea.

Muntele Athos,
cel interzis femeilor,
**se ridică impunător
din mijlocul apelor.**

**SE RIDICĂ IMPUNĂTOR
DIN MIJLOCUL APELOR,**

binecuvântează valul, peștii luminii.
Poartă la piept însemnul victoriei,
urcă spre ceruri, oficiază.

Se aude psalmul de laudă
cum mișcă marea,
binecuvântează delfinii,
călătorii cei din jur și de peste mări.

Vuietul rugăciunii crește ca un lăstar,
ne cuprinde,
ne preface în floarea Domnului.

Păsările albe înconjoară altarul.

Domnul, cel pretutindeni,
își desface lumina peste lume.

ÎȘI DESFACE LUMINA PESTE LUME,

Îngerul Domnului.

*Își desface aripile,
mirosul de mir și tămâie.
Îmi pare rău că sunt femeie
și nu pot
să urc Muntele Athos,
să mă-nchid în chilie,
să răspândesc versuri ca flori,
peste tot.*

*Privesc de pe vas, cerul
și muntele oglindit peste ape
cum urcă în poem și-n creierul meu
în vreme ce mii de întrebări
își fac loc printre șoapte.
Într-o foarte limpede lumină,
coboară de sus, Dumnezeu.*

*Și totul e psalm pe mare,
pe stânci și în zare.
Și totul liturghie,
cu pescăruși și cu pești.
Între sinapse stă muntele drept,
înfipt ca o cruce de sare.*

*Între sinapse, biserici de aur
și coruri cerești.*

Își desface lumina
peste lume,
Îngerul Domnului,
iar tu,
de pe vas,
îți sprijini mâinile de stânca
spălată de val.

SPĂLATĂ DE VAL

Pasărea Poemului
te însoțește pe vas.

Delia privește delfinii
vorbind despre preotul Mircea
și despre preotul Lucian.

Angela privește pescărușii
ce vin și ne ciugulesc din palmă,
Laurean este departe,
cu gândurile sale cu tot.

Te retragi în grădina cuvintelor:

*Toate sunt sub semnul rugăciunii,
peste noi culoarea cea de taină.
Memoria dintotdeauna a Luminii,
dinspre Sfântul Munte,
se-ntinde ca o haină.*

*Timpul împrejur, din îngeri ni se țese,
iar pescărușii sunt un anotimp sonor.
Purtăm pe umeri frunza
ce din cioturi iese,*

*ne dor lăstarii,
mugurii ne dor.*

*Athosul e-un punct din care plouă
Sufletul, într-un ulcior de mir.
Ape și stânci împart peștii în două.
Memoria luminii atârnă de un fir?*

Spălate de val,
ies la iveală,
de sub rochia nesupunerii tale,
toate rugăciunile învățate de la
mama.

MAMA

este ființa care te trimite în lume
îmbrăcat în rugăciune
ori în buruienile sociale.

Pentru ea ai cântat în fiecare zi,
psalmii Domnului
în biserica de lemn,
cea veche de câteva sute de ani.

Dinspre Muntele Athos,
același cântec pentru mama:

*„N-am mai cântat de multă vreme
așa cum vreau să cânt acum.
De când dormeam în ierburi
ca-n troiene
și flori de sare
se întindeau pe drum.*

*Mama frământa aluatul
cu mâinile-amândouă
iar eu turnam apă cu sare-n cuvinte.
Ieșea aluatul dospit ca puii din ouă.
Și azi pâinea dusă la altar, e fierbinte!*

*Să aduc în cântul meu nori
cu cap de căprioare,
Lumină, mâinile străpunse de ace,
ale mamei,
fluierul ierbii când împunge aerul
sub soare,
departe de lacrima de aramă
a toamnei.*

*N-am mai cântat, de când păscută
de dorul lamei ce se -ascute-n iarbă,
și vie, și iubită, și moartă, ne-născută,
am dus în spate oasele poemului
cu grabă.”*

Ziceai:

Mama este ființa
care te îmbracă
în rugăciune
din prima până în cea din urmă zi

**DIN PRIMA PÂNĂ
ÎN CEA DIN URMĂ ZI**

*am stat cu ochii ațintiți, am stat,
acolo-n iarbă, tot sperând să vină,
îngerul, să cânte peste sat.*

*Și cum stăteam, cu fața către cer,
iarba creștea și florile, de-a valma.
De ce stai nemișcată mă-ntreba Îngerul,
plecând până să-mi dau,
din iarbă, seama.*

*M-am ridicat deasupra ierbii
și-am privit.
Speram, deodată, Îngerul, să-apară.
Am tot scrutat îndepărtata zare
și n-am văzut că se făcuse seară.*

*De ce vin toate acestea
ca o singură strigare
în tot trupul,
aici,
în apropierea Muntelui Athos,
când
**pe umerii tăi de lut
s-a așezat o pasăre?***

**PE UMERII TĂI DE LUT
S-A AȘEZAT O PASĂRE.**

Îi asculți foșnetul penelor,
acelea care se aud pe dinăuntru
și care sună:

- *Te odihnești pe ramura de vise.
Vezi cum prundișul de jos,
devine de temut
cum stai așa, culcată
în frunze neatînse.
Încet,
te va cuprinde icoana de demult.*

Dar tu asculți și nu scoți o vorbă.

Apoi,
dintr-o dată începe o viață
așa cum ai scris pe tăblia de la piept.

Pasărea cântă,
iar autocarul acela prăpădit,
ca o lighioană dată naibii,
mușca din asfaltul fierbinte
cu zgomote infernale
întrerupând cântecul.

Ai înfundat vată în urechi
dar pasărea se auzea
ca prima dată.

Ai spus:

- *Eu am aşteptat cântecul tău
şi puii tăi i-am aşteptat.
Am gândit pentru ei o casă
cu ferestre mari,
bine izolate, să nu intre frigul.*

- *Eu am aşteptat cântecul tău
şi puii tăi i-am aşteptat.
Dar cerul era ascuns
şi zborul pe din-două.
Aşa că am dărâmat casa aceea.*

- *Taci!*

Pasărea te privea
şi tu o priveai pe ea:

- *Îmbrăţişează-mă pasăre din cuvinte!*

- *Taci!*

*Nu vezi cum stau la pândă
vânzătorii de pene şi de pui?*

- *Jigodiile!*

- *au mai mult de câştigat*

*vânzând ceafa grasă de porc.
Nu vezi cum se desfac nasturii
pe burțile lor umflate cu buruieni
De ce să vândă pene?*

-Taci!

Nu aveai dreptul să rostești cuvinte
și pasărea s-a ascuns.

În jur se ridică tufe de leandri
colorate ca respirația îndrăgostiților,

marcând
drumul către Muntele Olimp.

DRUMUL CĂTRE MUNTELE OLIMP

trece printre pietre
așa cum trece șarpele casei
spre farfuria cu lapte.

Drumul către Muntele Olimp
trece prin mâinile bunicului tău,
acelea împreunate la piept,
acolo sub florile care au crescut
mai înalte
decât crucea de lemn.

El vă ducea,
pe tine și pe fratele tău,
preotul Teodor,
de-a lungul Bibliei,
prin toate ținuturile lumii.

Uneori vă vorbea despre Aristotel:
*„Ce sunt prietenii?
Același suflet în două trupuri
spune Stagiritul”*

Tu îi auzi și acum, vorbele și scrii:

Ay, frumoasă țară, Grecia,

*pășesc pe pământul tău
ca și cum aș păși
într-o grădină din poeme.
Îl văd pe Platon cum trece.*

*Aristotel, alături,
cum își flutură înspre noi
veșmintele albe,
cum poartă pe umeri o pasăre,
aceea din flacăra înțelegerii.
Poate a căutării.*

*Ay, frumoasă Grecie,
cum treci prin poemul meu
și duci cu tine două suflete,
în același trup:
un suflet alcătuit pentru zei
și altul pentru concepte.*

***„Pe această piatră a stat
și a cugetat Aristotel.”***

*Îl și văd cum ridică mâna
încărcată de inele
și pietre prețioase,
cum împrăștie peste noi cuvintele sale,
așa cum le presăra peste ucenicii săi
la Lykeion,
în Atena.*

*În haine bine alese,
cu soția prietenului său de-o parte
și cu Alexandru cel Mare de alta,
trece printre noi ca o răcoare,
în aerul de toamnă.*

*Ochiul meu este oglindă,
poemul meu,
numai ochi și urechi,
învață să asculte pentru a ști...,
așa cum i-a poruncit,
aici,
la Stagira,
Aristotel.*

ARISTOTEL

I-a format
pe Alexandru Macedon, fiul lui Filip.

**Aristotel, stâlpul înțelepciunii,
dintre cer și pământ.**

Aristotel,
poezia cea cu față de zeu,
venită de pe Olimpul
ce strălucește în zare ca o catedrală.

**Iată muntele de piatră,
vârfurile cioplite de vremi,
turla cu mii de clopote,
aripi și fulgi mari de poezie.**

Apoi un nor.

**Cineva separă lumea lor
de lumea noastră.**

Cineva, printre buruienile sociale,
printre ignoranțe
**și sclipiri prefabricate, false,
dezbrățișează cele două lumi.**

Invoci poemul,
cel îmbrăcat în veșminte de aur:

*Muntele acesta nu e munte.
Muntele acesta e casa mea și casa ta,
e pruncul cu trup alcătuit din pietre
ce cad în palmă coapte
și nu pot aștepta...*

Bărbații privesc indiferenți
la frământarea ta.
Încerci să-ți ascunzi aripile
ce cresc tot mai pline de pene,
din umerii tăi,
de teama topoarelor.

După un timp ai văzut
că nimeni nu lua seama la aripile tale.

Bărbați și femei laolaltă
scoteau sunete ciudate.
Unii își înghițeau gândurile,
când tu zburai,
așa ca un zâmbet,
de la o piatră cioplită la alta.

Zei duceau în vase mari,
viețile lor trăite
de la un capăt la altul
ca și cum ar fi oameni,
iar tu notai tot ce vedeai
ca să poți povesti nepoților.

CA SĂ POT POVESI NEPOȚILOR,

ziceai,

am deschis ochiul
și am văzut muntele.

Sprijinea cerul cu vârful său.

L-am privit ca pe un pom,
acela care urcă, falnic,
înaintea tuturor.

O pasăre cu pene albe
s-a apropiat de mine.
M-am lăsat atrasă de imaginea ei
și nu am observat
cum umbre de lumină
au făcut cerc în jur.

Puteam jura ca însuși Zeus
coborâse pe munte,
înconjurat de Hera,
de Poseidon și Hades,
de Hestia,
Demeter, de toți zeii
ca la o mare sărbătoare.

Încremenesc:
în frunte,
cei care umblă în lumină,
înconjurați de umbra
cea pururi călcată
și din nou ridicată,
până la poezie, la poem.

Ca să pot povesti nepoților,

ziceai,

beau apă din fântâna multiplă,
mă spăl în cascada lui Zeus
și îmbrac în priviri vârful
ca un imn de slavă al păsărilor de piatră,
lăsând poemul să alunece ușor
până la Marea Egee,
unde mă așteaptă triumfător,

Poseidon.

POSEIDON,

cel mai mic dintre
fiii lui Cronos și Rhea,
mai mare peste mări și oceane,
ridică din ape o mână
și izbește cu putere.

Se sparg valuri de țărnel stâncos.
Privești captivă în versurile poemului
ce nu se oprește.

Ziceai:

Am crezut că apele toate
au venit să reverse
în paginile acestui poem,
strigătul care supune tăcerea.

Poseidon,
și marea limpede
ca o cupă de cristal,
făceau semne.

Dacă aș fi trimis de la mine întrebările,
acelea care făceau cerc în jur
și ochiuri de valuri pe mare,

așa cum am trimis fluturii iubirii,
aș fi umblat pe apa aceasta
ca o nimfă din Creta.

Ridic privirea,
mugetul valurilor este al meu
și al lui Poseidon.

Cresc flori de sare pe piele.

Solzi de dragoste pe coapse.

**O fântână cu apă sărată
țâșnește**
în incinta Erechteionului,

sus pe Acropole,
sus pe
Acropole.

ACROPOLE,

un instrument de fascinație,
așa cum mi-am imaginat
și pe care l-aș fi folosit
dacă aveam timp.

Am urcat
ca și cum aș fi urcat în mine însămi.

Cine îmi fură aripile, aici, în fața
măslinului?

Cum voi zbura printre filele îngălbenite
și cum voi putea privi de sus arhitectura?

Istorie, mulțimi, iubiri multiple.

M-am multiplicat prin aceste aripi,
m-am adormit
și m-am trezit ca un călău
după ce a decapitat un sfânt.

Mi-am dăruit ochi
prin aceste aripi.

Nu plâng cu ei.

Privesc coloanele.

Dintre nori iese un chip.

Zboară dincolo de infinit.

Ziceam:

Așteaptă-mă să îți sărut lumina,
frumoasă strălucire!

La ușa ta sunt mii de oameni.

Privește-i cum urcă,
cum se minunează în fața ta.

Oare ce aș câștiga dacă m-ai aștepta,
aici pe Acropole,
de unde am putea zbura
mai departe,
cât mai departe.

CÂT MAI DEPARTE

de corsetul de piatră
ce strânge în el
mii de oameni.

Urcă, fluviu de sânge,
pe dale, pe scări, pe ziduri...

Mii de oameni urcă,
mii de oameni coboară.

Doamne,
ascult cum **vuiește alături**
vorbele Sfântului Apostol Pavel,
în predică pe Areopag.

Mă cutremur,
dar urc pe Acropole.

Cerul e limpede,
cariatidele își fac de cap.

Glasul Sfântului Apostol Pavel
este rațiune,
tunet este și dragoste,
cuprinse în rotirea

aceluiiași cer,
spre Dumnezeu.

Stânca scară, sub picioare,
așterne flori,
pietre șlefuite
și ramuri de măslin.

Intrăm în zona sacră.
Deasupra noastră cerul.

Încep să cânt:

*Zei pe -Acropole, în templu
Nori și soare la un loc
Cupa lumii pentru viață
O răstoarnă peste foc.*

*Vin spre -Acropole din zare
Mii de nimfe, umbre-n zori
Tunetul din mări răzbate
Îl ascuți și te-nfiori.*

*Vie, iată, printre noi
Athena trece ca o rază
E destul loc, norii moi,
Peste toți, umbra-i așează.*

*Pe Areopag răsună
Glasul Sfânt. Îngerii mii,*

*Vin spre noi să ne ridice,
Să vedem că suntem vii...*

Cântecul meu ar fi putut continua
dacă nu ar fi venit Angelica
să mă trezească,
acolo sus pe ACROPOLE.

ACOLO SUS PE ACROPOLE,

ai stat de vorbă cu sinele.

El te privea
bucuros că a reușit să te urce sus,
cât mai sus,
că nici nu mai vedeai mulțimile.

Erai doar tu și sinele
printre mulțime de holograme.

- *Aceasta este Pandora!*,
ai spus, privind înspre Erechtheum.

Stătea,
frumoasă,
cu părul până la pământ,
cu pielea de piersică și sânii rotunzi,
așa cum a alcătuit-o Hefaistos,
din apă și pământ,
la porunca lui Zeus.

O priveai,
așa cum stătea între coloane
și mânca măslina,
aruncând sâmburii

peste toate,
peste pământurile lui Dumnezeu
și peste ape.

Purta pe cap coroana.
Dar cutia?
Acea din care s-a împrăștiat răul!
Acea în care a rămas Speranța
cea așezată acolo de Hestia?

Căutai cutia,
ca și cum ți-ai fi căutat
instrumentul de scris.

Speranța,
aceea rămasă în cutia Pandorei
pentru ca tu să poți urca
împreună cu sinele,
sus, mult mai sus,
peste Acropole,
departe de toate „darurile”
împrăștiate din cutie.

Departe de cruzimea lui Ares,
de aroganța lui Poseidon și
suferința lui Hefaistos.

SUFERINȚA LUI HEFAISTOS

lovește lumea!

Acolo sus,
mai sus de Acropole,
îl privești cum stătea pe un tron.

Îl ducea dintr-o parte în alta,
pe el și pe soția sa, Afrodita.

Și ce flăcări în jur.
Apoi ce lumină.

Focul teluric.

Focul domestic,
cel îmblânzit,
cel aproape tuturor.

Focul atmosferic,
focul de zi și de noapte,
focul...

Suferința lui Hefaistos
l-a ridicat.

Pe buzele tale, acolo sus...
și cântecul:

*Doar suferind, aducem viață,
Doar lăcrimând, iubirea pe pământ.
Doar suferind, lăstarul se înalță.
Și-atâta suferință purtăm
cu noi în gând.*

*Doar suferind vom înflori.
Ne năștem pruncii suferind.
Din suferință iarba se ivi
Și frunza, și lăstarul tresărind.”*

Așa ai cântat,
când sinele te-a urcat pe Acropole,
unde ai văzut cu ochii tăi,
cei deschiși înspre sine,
lăcomia și gelozia Herei,
pofta trupească a Afroditei.

POFTA TRUPEASCĂ A AFRODITEI

este cea care stăpânește lumea,
din care ai urcat pe Acropole,
cu Angelica și Laurean.

Ai lăsat totul acolo jos.

Sinele a fost cel care te-a urcat
și tot el cel care te ajută
să stai în fața acestor Zei,
pe Acropole.

Aici cresc ramuri de măslin
fără urlet.

Și bărbați și femei la un loc
în cercul fără carne.

Numai holograma iubirii,
este cea care crește.

Pofta trupească a Afroditei
a rămas acolo jos,
unde totul se cumpără și se vinde
la un preț de nimic.

Unde trupul,
de carne și oase,
acela pentru care se sacrifică
zile și nopți,
trupul este stăpânul.

El și pofta lui de carne.

Departate de toate,
mulțumești Domnului
că ai urcat cu sinele
pe Acropole,
ignorând tristețea,
cea adăugată în cutia Pandorei de
zeița Demetra.

ZEIȚA DEMETRA,

culege spice pe câmpiile poemului.

O privești și te aurești
în galbenul spicelor.

E atâta bogăție în jur
și atâta zumzet de albine,
fluturii grădinilor,
în cercuri deasupra.

Zeița Demetra,
fiica lui Cronos și a Rheeli,
zburdând prin Câmpiile Elizee,
printre flori și grădini,
în primăvara veșnică.

Este fericită Demetra.

Tristețea a rămas acolo jos.

Este fericită Demetra.

Aleargă printre ierburi și maci
de mână cu Persefona,
cea răpită de Hades.

Este fericită.

Doar pământul
a rămas să o plângă șase luni
pe fiica Demetrei,
iar șase luni,
să râdă cu arbori și frunze
și flori.

Cu sunete de cristal,
se apropie
Orfeu.

ORFEU

cel din cealaltă vreme.

Cântecul lui, Euridice se cheamă.

Dragostea ucide-ntr-o zi
mai mult decât săgețile toate-ale lui Zeus.

Albi sunt pereții de piatră,
 temniță mâinilor,
 ocnași ai sărutului,
să facă-ntr-o singură zi portretul
 cu degetele pe lyra
primită și -aceea-n dar de la Apollo.

Ce-ai aflat despre Orfeu,
 ca o cupă de aur,
 de cântece, iată,
 venite pe mare
să-ndrepte singurul câmp
și-acela cu spice mari de scoici
 și nimfe tinere,
cu mâinile pline de poezie.

Ce-ai aflat despre Orfeu,
cântecul lyrei își cântă somnul pe ape,

aproape un urlet pe undele Styxului
ce cade peste capetele noastre
în somn.

De-a dreapta,
cu degete ce-**acoperă șoldul celei**
frumoase,
sudoare pe șira spinării,
marea cea mare
și vârta de ametist.

De-a stânga,
piatră din Munții Traciei,
Zalmoxes, pod se făcea,
să treacă Styxul până la Euridice,
până la Euridice...

Orfeu,
cel din cealaltă vreme,
cântă poemul fericirii,
în Câmpiile Elizee
cât mai departe de
Hades.

HADES,

cel care a așezat în cutia Pandorei
suferința și moartea,
este departe.

A fost rănit de Heracles.
Tremură stins sub pământul Olimp.

Închizi ochii
și te lași purtată de sinele puternic,
așa ca **bărbatul Poem,**
în lumea de basm sus pe ACROPOLE
bucurând poemul care te duce pe brațe
ca pe o mireasă în noaptea nunții
chiar dacă groapa de calcar fierbe
și are pe margini arbuști de finic,
păsări ce-și duc puii pe aripi.

Privești Cariatidele,
acele frumoase fecioare din Caria,
din templul zeiței Artemis,
(cea care ți-a strâns cu putere
degetul inelar
sub nisipurile Geratei,
în frumoasa Iordanie,
când hoinăreai cu Cezar,

cu Linda și George)

Susțin Erechteionul
cu trupurile lor,
iar tu treci mai departe,
fericită că ai stat
ca o poezie transparentă
ce vers după vers se încheagă
în așternutul hârtiei spălată de zgură.

Totul este așa cum ai scris,
înainte de călătoria ta în Grecia,
pe Acropole,
unde te privește cu înțelepciune,
plimbându-și pe sub pleoape,
carele de luptă
ATENA.

ATENA,

cea născută din capul lui Zeus,
din leagănul apelor, din Metis.

Atena (*Athina*),
aceea care a dăruit măslinul
celor din Attica.

Aceea care purta victoriile minții,
trecând falnică prin lume,
până la cercul de sus,
din răcoarea fântâniei,
mare și plină ca ugerul vacilor sacre
din India.

Deschizi caietul de notițe,
așa ca un școlar și scrii tot ce vezi,
silită de creștinele tale obârșii,
și nu-ți este nici cald
sub soarele roșu,
nici rece
sub cele o mie de învelișuri
de frunze.

Ai uitat să mănânci și tu ca oamenii,
și așa cum stai cu ochii-nfipti în zid,

în fața unei mese plină de cuvinte.

Îți alcătuiеști viața
după cum se așează verbele
printre rânduri,
hrană a iubirii,
cea fără materie.

Nu va ști,
Atena
să-ți smulgă din temeiuri
noroii de sub sân,
acea fărâmă de argint
ce-ntoarce înțeleptul către humă.

De aceea începi să câнți:

*Ca Hesiod cântând pentru Zei
Și așezându-i după rang în poeme,
Celui ce-și înalță umbra pe ziduri
I se cuvine Pantenonul
nerăpus de vreme.*

*Să sporească limpede văzul pe ape,
Să împresoare carnea dinăuntru
înspre afară,
Să-aud cum trec prin lanuri
păsări să se adape,
Din cerul alb,
un râu ca un răs de copil, să apară.*

*Ca Hesiod, așez după mărime
Trăirile mele și ale semenilor
sus pe munte.
Apoi rescriu, dansând în templu,
freamătul Atenei,
Muntele veșted, de rugină,
să se oprească
și să ascute.*

Te așezi în cântec
atât cât să-ți mărturisești,
admirația inocentă
față de ceea ce mai zace
pe mătasea de lut din cutia Pandorei.

Și asta în timp ce măslinul
răsărit pe Acropole
din sâmburele scuipat de ea,
dă rod,
cu ramurile întinse
înspre Panteon.

ÎNSPRE PANTEON

se îndreaptă ca-ntr-o procesiune,
mii, zeci de mii de pământenii.

*„Astăzi Panteonul a fost vizitat
de 10 989 de turiști!”*

Ay! voci pângărite,
mult mai stridente, năruite...

Le auzi, dar ești departe.

Îl cauți pe cel care stă drept în fața ta,
mai pregătit de nuntire,
să lege călcâiul,
așa cum îl știai,

Perikles,
gândind Panteonul,
de-a dreptul pe planșetă
ori adormit la picioarele mesei,
laudă nașterii vremii de flacăra,
lumină pe vreme de jale.

Un fior neînțeles
ridică aripile tale spre Domnul.

În Biserică se aud glasuri de Îngeri.
Potirul de pe masa din altar
ridică turlele poemului.

Acolo coboară Domnul.
E timpul Sfintei Liturghii.
Cerul tot și mulțimile sunt una
în clipa aceasta.

Poemul urcă împreună cu tine.
Acesta este începutul
și sfârșitul tuturor.

Cum stai în fața coloanelor
cu prietenii tăi alături,
mulțumești lui Dumnezeu
pentru ziua aceasta
și pentru Panteonul sufletului,
unde, încă mai răsună cu putere
Sfânta Liturghie,
acolo sus,
cât mai sus.

SUS, CÂT MAI SUS

urci înspre cei ce te-nvață
să lucrezi cu folos,
așezând grinzile la locul lor.
Să crești flori din piatră,
sămânță ce biruie miezul cuvintelor.

Ai legat cingătoarea,
curelele și mantia de aur
pe umerii ce fierb
în floarea sunetelor tale.
Te-ai făcut așternut picioarelor
ca plată trecerii printre vocale.

Zeu a fost pentru tine,
cel ce ți-a născut pruncii poemelor.
Cu el urci sus pe Acropolele Athenei,
sus, mai sus.

Poemul alerga în fața ta.
Se dezbrăca,
se spăla în roua dimineții.
Copil era, poemul.
Cel ce făcea tumbe printre măslini.
Apoi, a crescut sub ochii tăi,
poemul.

Mânuia cu mare știință arcul cu săgeți.
Străpungea pieptul
și-n coapsele lui,
spornică, sămânța a-nmulțit
generații de versuri.

Ridica fulgere.
Izbea cu tridentul în stânci.
Ucidea fiara, titanii, giganții...
Ca furtuna de pietre,
ca valurile mărilor era,
stăpân, necruțător.

Acolo sus,
pe Acropolele Athenei,
toate a fost poemul:
pânze fierbinți desfășurate
pentru nuntă;
aburul alb prelins pe coapse;
herghelii ce nechează în sânge
și pietrele cu pânțele roditor.

Iar tu: pasăre ce cântă din rărunchi;
țârm ce sparge oglinda apei, rece;
floare roșie crescută în urma copitei.

Iar tu: cea care îi sărutai
picioarele și buzele
ca și cum ai fi sărutat
cerul.

CERUL

deasupra era limpede.

Limpede era dragostea
cu care priveai stânca
de pe care a predicat
Sfântul Apostol Pavel,
atunci când se adresa atenienilor
spunând:

*„Bărbați atenieni,
văd că-ntru toate
sunteți foarte evlavioși,
căci străbătând cetatea voastră
și privind locurile voastre de-nchinare,
am dat și peste un altar
pe care era scris:
"Dumnezeului Necunoscut"...*

Le vorbea despre Legea Iubirii,
despre Iisus și Înviere...

Mulți au fugit.

Câțiva au rămas
alături de el.

Privim Areopagul:

Și noi,
alături de cine,
cu ale noastre vâsle de ametist,
pe aceste pietre?

PE ACESTE PIETRE

a stat zeița Nike,
fiica titanului Pallas
și a râului Styx.

Războinica zeiță,
cea cu aripile cât câmpul de luptă.

Iat-o, așează
coroane de flori pe frunte,
în mâinile voastre vâsle de ametist.

Poemul este cel învingător
și trece printre cuvinte ca un prinț.

El te-a adus aici
așa cum aduci,
de mână,
un copil,
să culegi nemaivăzute ramuri
ce răsăreau în urma aripilor.

El te-a adus aici,
așa cum aduci,
cu bucurie,
mireasa cu mâna-mpietrită

deasupra pieptului ce-**aștepta**,
învelit în lac de sudoare.

Iar tu,
în soarele amiezii
îți acopereai capul cu o eșarfă roz
și nu cu tunica îndoită ca o glugă,
chiar dacă aveai părul vopsit blond,
culoare apreciată
în Grecia zeilor.

ÎN GRECIA ZEILOR

te simți asemeni unei cariatide
care sprijină acoperișul iubirii,
ignorând urletul lui Hades,
trosnetul metalic al fălcilor,
cadavrele din grote.

Ai fi vrut să te încingi
în cingătoarea zeiței Nike,
sau a zeiței Atena Parthenos,
să le aurești gleznelor,
carele și săgețile,
să păstrezi pentru ele, vinul.

Și cum stăteai așa,
sprijinind acoperișul,
în ceasul cel de taină al sângelui,
brațele tale au ajuns
un stâlp înconjurat de ramuri,
care-n zborul unei păsări de piatră,
a înflorit,
unind cerul ce pământul.

UNIND CERUL CU PĂMÂNTUL,

poemul devine lumină.

Soare devine,
bucuria bucuriilor,
psalm de laudă.

Procesiune către Domnul,
rugăciunea aceea
care te îngenunchează înalt,
până la tronul
crescut drept din cuvinte.

Aici, pe Acropole,
cât mai înspre cer,
versul lumina un univers
aproape întunecat de necazuri mari.

Iată aripile lui, iată ochii,
pleoapele și adâncul în care te pierzi,
pentru a veni, apoi, înspre noi,
cu dragoste.

Unind cerul cu pământul,
poemul este stâlpul.

Este drumul abrupt
pe care urci,
împreună cu toate
procesiunile religioase,
cu vâsla ta de ametist,
spre Propilee,
pentru a vedea,
cat mai ai timp,
strălucirea Panteonului.

STRĂLUCIREA PANTEONULUI

nu ți-a luat privirea.

Nici marmura lui,
nici grandoarea.

Poate pentru că poemul
te mai ținea captivă
în Grădina Raiului,
la Locurile Sfinte,
în Orientul cel fascinant,

nu ai văzut toate hologramele
care roteau în jur
frunze de dafin,
zei muți –
păstrători de pulbere fierbinte.

Soarele ardea ziua.

Mii de turiști se aliniau la porți.
Măslinul din curte își mișca frunza.
Angela și Laurean fotografiau clipa.

În vale,
orașul ca un furnicar.

Cerul fără nici un nor,
încremenit.

Apollo,
strălucitorul,
așa ca un zeu al poeziei,
cu pulberea strălucitoare a cuvintelor,
tot mai aproape.

TOT MAI APROAPE,

versul și strălucirea lui Apollo,
fratele zeiței Artemis,
cel născut pe insula Delos.

Stai în mijlocul mulțimilor cu poemul,
cel cu o mie de săgeți,
prinsă în cercul de oase al strămoșilor,
oase de aur curat, de argint,
ce intră în templu
înfășurate în cămașa albă
cu nume de fereastră-nflorită.

Tot mai aproape,
Apollo, cel ce a ucis șarpele Python,
la Delphi.

Tu ai ucis șarpele vorbelor,
în timp ce Artemis,
paznic mâinii tale, cea cu care scii,
ciugulește ca o pasăre oasele verbului,
împărțind la sorți haina.

Zadarnic cânți.
Lyra răsună mai puternic
în mâinile unui zeu.

ÎN MĂINILE UNUI ZEU

*nu-ți lăsa viața ta,
nici dragostea,
nici truda zilei.*

Așa strigă un glas
pe care nu l-ai mai auzit până aici.

Îți întorci privirea.

Nu ești singură.

Cine vorbește cu tine,
în mijlocul lumii,
pe Acropolele din Atena?

Iubirea este o faptă bună, spun,
este o scară în formă de spirală,
de melc, de ochi venit din adâncuri, spun.

Păcat că e atât de multă ceață
și cum stai și privești
nu mai vezi cuvintele
ce se cer a fi scrise,
de aceea cânți:

*Să-nvăț iubirea aș fi vrut,
să fiu din nou copilă printre fagi.
S-adun în palme mugurii din sânge
și să m-așez în calea ciutei dragi.*

*O, aș fi vrut să cânt din strune.
Apollo să asculte și să prindă
pe umerii feciorei o mantie de flori,
când poezia prin lume mai perindă.*

*Să-nvăț iubirea pe Muntele Olimp,
apă să beau din pumnii lui de zeu,
să îl ascult cum cântă
ori cum trecea pe mare,
să mă cuprind în dragoste mereu...*

Dar glasul:

În mâinile unui zeu nu-ți lăsa viața ta!

*Răsună zvon de herghelie.
Frământă-n copite valurile, nisipul,
Apoi adoarme în iarba visului.*

*Privești, cu detașare,
tăblița pe care sunt însemnate cuvintele:
„avea darul profeției
de care erau legate
și numeroasele sale
oracole”*

ORACOLE,

nimfe,
muritoare și tineri...

Așa îți apare Apollo,
iar tu despici în două,
cu latul palmei,
lumea aceasta.

Apoi cânți:

*Mă rog luminii să coboare
Să ne cuprindă ca-ntr-un rug
Numai lumină și frânturi de soare
Din dimineață până în amurg.*

*Mă rog luminii sub măslini,
Mă-nchin și le sărut
coroana lor de aur
Dar, vai, în rugăciune, ce puțini
Te-au și găsit, Iisuse,
pe cruce, ori în staul.*

*Dezleagă, Doamne, ruga
să urce către cer.
Dezleagă apele să spele țărături iară*

*Când mă ridic, o lume de mister
Să se afunde și îngerii
din versuri să răsară.*

Așa te-ai rugat pe Acropole.

Apoi te-ai alăturat mulțimilor
și ai pornit, recitând în gând
ceea ce nu ai îndrăznit cu voce tare,
spre
Agora.

AGORA

voastră e pustie, spun.

Duceți-vă în senat, acum,
în ședințe de guvern,
în stradă duceți-vă,
în fața mulțimilor.

Agora voastră este pustie.

Treci printre lespezi
cu vârsla de ametist pe umăr..
Îți așezi cununița de laur
și începi să vorbești.

Nu ai fost ostracizată
și ai dreptul la aceste câteva cuvinte:

*Umbrele voastre încă mai umblă
prin această piață de idei,
greci înțelepți
ca oasele neamului meu.*

*Precum poemele mele
ce devin lumină în interior,
așa lumină să fie în Agora ideilor.*

*Acoperământ pentru mâinile voastre,
ce trebăluiesc scriind pe sticlă
numele celor ostracizați,
din holograma zilei să alcătuim.*

Agora e pustie
iar tu te îndrepti
spre poemul care deschide brațele
pentru a te ocroti.

PENTRU A TE OCROTI

DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU,
ai poposit, în rugăciune, la Meteore.

Dacă ai fi fost pescar
ai fi luat vâsla de ametist și ai pornit,
risipind aur pe valurile mării
din care răsăreau peștii
ca grâul din pământul bun.

Dacă ai fi fost pescar,
cu gleznelor înfășurate în valuri,
prinzând în năvod marea
nemărginită și blândă,
pescărușii plecând
așa ca gândurile,
cu o aripă de pene,
cu una de piatră
ce tulbură apa?

Dacă ai fi fost pescar,
din Câmpia Tesaliei,
înainte de separarea Olimpului
de Ossei,
uluit de propria ta pricepere,
tânăr și frumos ca un munte

În care stoluri de păsări zboară
într-un fel cum n-ai mai văzut?

Dacă ai fi fost pescar
în Câmpia Tessaliei,
cu sfeșnice de argilă pe barcă,
privind cum se despuiau peștii în ape
și împrejurul tău
o pulbere spărgea tăcerea?

Dacă ai fi fost pescar cu vâsle de sifid,
cu veșminte de in
și acoperiș deasupra capului,
risipit în mădularele stâncilor,
aici, în Tesalia,
la Meteora?

LA METEORA

*o scară separă
Două lumi din regnuri străine:
O lume oarbă, blestemând,
Ce-aleargă prin hățișuri,
O alta ce urcă, Doamne, plângând,
Înspre Tine.*

*Zărilor se deschid și ascultă în taină
Psalmii de laudă, cei poleiți cu lumină.
Porți o rugăciune spre Domnul,
nu o haină.
Spre semeni întorci ca dar, o față senină.*

*La Meteora, cu psalmi, curge timpul,
Prin tine curge,
prin verdele din jur, prin stâncă.
Splendoarea vieții se duce ca nisipul
Spre marea cea mare,
spre marea adâncă.*

*Trebuie să rostești o rugăciune, un psalm,
Să nu lași timpul să-ți scape.
Mereu mai vii în miezul unui basm,
În care vin cai tineri să se-adape.*

*Obiecte de fîldeș fac cerc în jur aurind,
Miros de tămâie urcă
din candelile către cer.
Poemul, pâine ce se coace, aburind,
Se cuprinde, în rostire, de mister.*

*Trebuie să rostești o rugăciune,
un vers,
Să aduci jertfă Domnului,
în biserica vie.
O tăcere apasă pământul.
Chipul lumii e șters,
Numai Îngerul își desface aripile
din munte până-n câmpie.*

*E toamnă, e aur, și-n hohote cerul
Plânge sub cruce,
lacrimi pe fețele noastre.
Preoți sub bolta cerului oficiază.
Frunza e sângerie.
Fețele noastre albastre.*

*La Meteora o scară separă
Două lumi din regnuri străine:
O lume oarbă, blestemând,
Ce-aleargă prin hățișuri,
O alta ce urcă,
Doamne,
plângând,
înspre Tine.*

ÎNSPRE TINE,

Doamne,
alerg, sus pe-acoperișul Greciei.

Ascult Departele meu,
cel care-mi este mult mai aproape,
soptind cuvinte sfinte înăuntrul meu,
trăgându-mă după el
pe lespede fierbinte,
în bătaia soarelui
cel ce-mi mângâie sufletul,
care tocmai s-a desprins de pământ
unde mai răcnesc, încă, rădăcinile.

Nectarul albinelor din poem
îl las să curgă
peste stânca frumoasă
ca o vale din copilărie.

În gura mea rămâne cristalul rugăciunii.

Strălucește părând că trimite
de-a lungul pământului
ape în vârtej de plante
cu frunzele dezvelite păsării.

Lacrima spală genunchii
și cerul se umple de globuri ivorii
de la intrarea în Biserica Domnului
până la ieșire,
acoperind lumea de pene.

Un umăr dădea lăstari,
un altul o aripă.
Pe umeri, vâsla de ametist.

Ardeam tămâie
și mă bucuram de apa
ce plângea ca o lacrimă din cer.

Paharul era plin.

Mâna mea dreaptă era
un ram cu mere auri.

UN RAM CU MERE AURII

se mișca într-un spațiu cu Îngeri.

Prin Lumina la care ai lucrat
atâtea zile și nopți,
trece o aripă.
Ea intră în umeri
și crește acolo pene
ca de rândunică.

Cresc peste stânci ierburi de poezie:

*Apa din pahare este curată
Cum este ochiul de gheață în nopți
Când vulpea cărnii se strecoară
Și urlă flămândă la porți*

*Umbra e frumoasă și e firesc să fie.
Toți am lucrat la clipa aceasta.
Am îngenuncheat către Domnul,
Îngerul din Altare deschide fereastra.*

*La adăpostul pietrei
ne credem mai buni,
Mai dreپți și mai verzi
ca pădurea de brad.*

*Umbrele noastre vor fi amestecate
în flăcări,
Iar noi, mai buni, privindu-le cum ard.*

*Apa din pahare este curată.
Umbra e frumoasă și e firesc să fie.
La adăpostul pietrei
ne credem mai buni,
Ne credem nori de iubire
picurând pe câmpie.*

*Prin Lumina albă trece porumbelul.
Toarnă în cupă vinul vieții,
Apoi îl lasă ușor peste oase.*

*Adormim cu visele la vedere,
iar porumbelul le adună,
unul câte unul,
ca pe niște
pietre prețioase.*

PIETRE PREȚIOASE

la tot pasul,
printre stânci, pe scări și pini,
sus la Marea Meteoră:

*Mă învelesc în rugăciuni, în psalmi,
Aici unde Lumina este-nălțătoare
Și ochii mei spre Tatăl se ridică,
Spălați, ca pruncul, în razele de soare.*

*Mă învelesc în rugăciuni și psalmi,
Cum se-nvelește iarba
în picături de rouă.
Aș vrea să plâng și-apoi să-nalț
Spre Domnul mâinile-amândouă.*

*Să vină Îngerul, cu aripa, aproape
Să mă ridice printre stânci și nori.
Să mă prefac în cântec și în ape,
Să mă așez ca rouă dimineții
peste flori.*

Ieșit de la mine cântecul,
printre atâtea pietre prețioase
ce străluceau în pieptul atâtor pelerini,
printre vitralii cu Îngeri și Sfinți,

printre obiecte de cult,
din aur și ametiste,
printre lumânări de ceară curată
și icoane cum nu am mai văzut,
s-a înălțat,
s-a așezat pe vârful stâncii,
de-a curmezișul pe scări,
pe mâinile tuturor.

Pietre prețioase la tot pasul,
iar pe umărul drept,
o vâslă de ametist,
numai bună pentru a vâsli
în apa Mării Egee.

ÎN APA MĂRII EGEE

te-ai spălat pe față
în dimineața sufletului.

Era o Lumină
pe care nu cred că o cunoșteai.

Te priveam cum îngenuncheai înalt,
urcând pe valea Tessaliei.

Gemeai, arătând cu mâna picioarele
ce lăsau urme de sânge în pietriș,
convinsă că cei din jur
vor înțelege gesturile tale.

În apa Mării Egee te-ai spălat pe față,
ascultând respirația nisipului
cum umflă spuma
și aceea albită de sare.

Era o Lumină...

Urcai pe valea Tessaliei, spre Meteore,
putând în fiecare mână câte un pește
de ametist.

DE AMETIST

și se pământ.

De scoici
și de rocă neagră,
albastră,
roșie,
verde...

De dragul Mariei,
de dragul Sfintei Sfințelor
și de ierburi,
și de lumină...

Cum treceai peste pământ
și peste roca sfântă,
peste andezit,
aveai mâinile înflorite
și obrajii acoperiți,
consolându-te cu păsările
ce roteau în jur,

cu plantele ce biruiau stânca
și clepsidra din sânge
ce se tot învârtea
ca o fetiță la serbare.

De dragul Mariei
ai urcat stânca de ametist
și ai sădit în ea
un pom
și un râu
și
o floare.

O FLOARE

din numere,
așezată alături de o altă floare
din numere,

până într-o noapte,
la o anumită oră,
când vine un număr uriaș,
se așează pe mâna ta dreaptă
ca o hienă flămândă.

Pe acoperișul lui,
de sticlă ,
stăteai chiar tu
și numărai petalele.

Ele se spărgeau singure,
iar tu numărai, numărai...

Restul stâncilor,
cu bisericile Domnului
suspendate de cer,
răspândeau un ecou
din munte până în câmpie

DIN MUNTE PÂNĂ-N CÂMPIE

rugăciunile se spun singure
iar sufletul tău,
ca un vas de sticlă ce se sparge,
scoate mii de sunete.

Șoseaua,
ca un șarpe pregătit de nuntă,
se unduiește
în timp ce stâncile înfipte în cer
par niște coloane imense, transparente
în care ne puteam vedea
hărțile nedescifrate
ale celuiilalt tărâm.

*Natura este filtrul de mătase
Ieșit din stâncă, șuvoaie de viață.
Culori de rugăciune
se-ntind din munte-n munte.
Un cor de îngeri din altar,
auzzle îl răsfață.*

Rugăciunile noastre,
cele care se spun singure,
în Marea Meteoră,
ne pictează sufletul
pentru Sfânta Liturghie.

PENRU SFÂNTA LITURGHIE

am aruncat de la mine
tot ce îmi aparțineea prea mult.

Mi-am spălat picioarele
cu care am alergat
prin toate colțurile vieții.

Mi-am scuturat aripile,
așa ca porumbeii,
primăvara.

Mi-am îndreptat șira spinării,
am șters șiroaiele de sudoare
care curgeau de-a lungul ei,
și am intrat în casa Domnului,
sus,
la Marea Meteoră.

Am strigat tare,
ca la facerea poeziei:

(Asta nu este ceva neobișnuit
pentru cel ce vrea să-i ceară iertare
Domnului.)

După ce am ieșit de la Sfânta Liturghie
m-am culcat într-o pădure de busuioc.

Cei care trec pe acolo
admiră si acum
porumbelul de cristal
ce veghează vâsla de ametist
și îmi dictează
rugăciune după rugăciune.

RUGĂCIUNE DUPĂ RUGĂCIUNE

să înalț
pentru Domnul, Dumnezeuul meu,
în zilele cele de început ale poemului
și în cele ce vor veni
și acelea cu sudoare pe șira spinării
ori
cu dragostea nepotului meu Mihai
cel ce crește ca floarea.

Rugăciune după rugăciune
să înalț,
aici la Marea Meteoră,
în biserica Sfântului Varlam.

Să-i scriu nepotului meu:

Rugăciunea este fericirea!
Iar

Fericirea, vâslă de ametist!

CUPRINS

PE INIMA CUVÂNTULUI	9
CALDĂ ȘI VIE	11
DEPARTE DE ÎNGHEȚ	14
PÂNĂ-N SĂMÂNȚA ÎNGĂLBENITĂ A TOAMNEI.....	15
POPOARELE DE CAI.....	16
ALEXANDRU	18
LENTILE COLORATE	19
ARMURA CĂLĂREȚULUI	21
PESTE CAPETELE NOASTRE	24
SE RIDICĂ IMPUNĂTOR	26
ÎȘI DESFACE LUMINA PESTE LUME	27
SPĂLATĂ DE VAL.....	29
PE UMERII TĂI DE LUT S-A AȘEZAT O PASĂRE.....	34
DRUMUL CĂTRE MUNTELE OLIMP.....	37
ARISTOTEL.....	40
CA SĂ POT POVESI NEPOȚILOR	42
POSEIDON	44
CÂT MAI DEPARTE	48
ACOLO SUS PE ACROPOLE	51
SUFERINȚA LUI HEFAISTOS.....	53
ZEIȚA DEMETRA	57

HADES	61
ATENA.....	63
CERUL.....	70
UNIND CERUL CU PĂMÂNTUL.....	75
TOT MAI APROAPE	79
ORACOLE	82
ÎNSPRE TINE	90
DE AMETIST	97
O FLOARE.....	99
DIN MUNTE PÂNĂ-N CÂMPIE.....	100
PENRU SFÂNTA LITURGHIE	101
RUGĂCIUNE DUPĂ RUGĂCIUNE	103

DE ACELAȘI AUTOR (SELECȚIE)

Cărți publicate (poeme):

Cu mâinile în flăcări, Deva, 1991;

Nunta cuvintelor, Timișoara, Editura Helicon, 1995;

Aură amară, Timișoara, Editura Helicon, 1996;

Căderea, zbor amețitor / La chute, vol envirant (Traducerea Paula Romanescu),

Cuvinte sărutate de Ingeri, cu o prefață de Î.P.S.Timotei, Arhiepiscopul Aradului, 1997;

Candoare agresivă, Timișoara, Editura Helicon, 1998;

Între tăcere și tăcere, Timișoara, Editura Helicon, 1998;

Ghilotina sinelui, București, Editura Vinea, 2000;

Rochia nesupunerii, Deva, Editura Emia, 2001 (Premiul UR, Filiala Arad)

Bărbații secolului(cu o prefață de Dan Cristea), București, Editura Cartea Românească, 2002;

Să înșeli moartea cu vorbe de dragoste (cu o prefață de Gellu Dorian), Botoșani, Editura Axa, 2003;

Men of the Century (translated into english by Radu Doru Cosmin), Deva, Editura Emia, 2003;

Die maenner des Jahrhunderts (traducere de Daniel Pop), Deva, Editura Emia, 2003;

scrisori către onia snaider scrise de paulina popa, Deva, Editura Emia, 2003;

Nepământeanul – antologie de autor, Botoșani, Editura Axa, 2004;

Îngerul politic, Deva, Editura Emia, 2004;

Lettres a onia snaider ecrites par paulina popa, Deva, Editura Paula, 2006;

Departele /Le loinatın / The distance (traduit par Dessina Cioflica), Deva, Editura Paula, 2006;
Cartea Iordania, Deva, Editura Emia, 2008;
Altă vorbire / Autre langage (Traduits par Linda Bastide), Paris, Editura Poetes a vos plumes, 2009;
Păsări de piatră, Deva, Editura Emia, 2010.

Cărți publicate (proză): *Starea de dialog*, Deva, Editura Emia, 2007.

Cărți pentru copii (selectiv):

Rugă Mântuitorului, Deva, 1991;
Cartea cu iepurași, București, Editura Ion Creangă, 1992;
Lângă Tine, Doamne, Beiuș, Editura Buna Vestire, 1995;
Un dar pentru mama, București, Editura Ametist-92, 1995;
Cântecul anotimpurilor, Deva, Editura Emia, 1998;
Pădurea Cosânzenei / The fairy's forest, Deva, Editura Emia, 2003;
Mami, vine Moș Crăciun!, Deva, Editura Emia, 2009.

E^{mia}

*DIN PRIMA PÂNĂ
ÎN CEA DIN URMĂ ZI*

*am stat cu ochii ațintiți, am stat,
acolo-n iarbă, tot sperând să vină,
îngerul, să cânte peste sat.*

*Și cum stăteam, cu fața către cer,
iarba creștea și florile, de-a valma.
De ce stai nemișcată mă-ntraba Îngerul,
plecând până să-mi dau,
din iarbă, seama.*

*M-am ridicat deasupra ierbii
și-am privit.
Speram, deodată, Îngerul, să-apară.
Am tot scrutat îndepărtata zare
și n-am văzut că se făcuse seară.*

**De ce vin toate acestea
ca o singură strigare
în tot trupul,
aici,
în apropierea Muntelui Athos,
când
pe umerii tăi de lut
s-a așezat o pasăre?**

.....
Paulina Popa

978997371532176

EDITURA EMIA
este acreditată
CNCIS
cod de acreditare 331

